Ч. 3. Неділя 5 (18) січня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

„Народна Часопись“ як доси так і в слідуючім роцї буде держати ся дотеперішної своєї проґрами і видавати ся під тими самими услівями. Побіч змісту політичного і вістий загально всїх обходячих будемо як і доси класти велику вагу на часть фейлєтонову, щоби читателям подавати як найріжнороднїйший материял до читаня як із красної лїтератури так із всїляких галузий науки. Як в попередних роках так і в слїдуючім буде „Народна Часопись“ подавати ради і науки із всїляких галузий господарства сїльского і домашного.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають: у Львові Аґентия дневників п. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адмініċтрациї, але тогди не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староства; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата коштує у Львові
і в ц. к. Староствах:

на цїлий рік . .	К 4·80
на пів року . .	„ 2·40
на чверть року .	К 1·20
місячно	„—·40

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік . .	К 10·80
на пів року . .	„ 5·40
на чверть року .	„ 2·70
місячно	„ —·90

Поодиноке число 6 сот.

Вісти полїтичні.

(З ради державної. — Туреччина а реформи в Македониї. — Справа венецуельска).

Вчерашне засїданє палати послів розпочало ся о годинї 11 перед полуднем. Посли зібрали ся на засїданє дуже численно. Перший забрав слово п. президент міністрів др. Кербер. Заявив, що правительство уважає своїм обовязком вже тепер зложити заяву о переговорах з Угорщиною в справі мирової тарифи. Дотичні предложеня законів будуть вже в найблизших днях внесені в палаті. Відтак обговорював бесїдник обширно поодинокі точки угоди і сказав, що австрийске правительство заключаючи угоду, мало на увазї давнїйші договори з Угорщиною. Взагалї переговори були дуже тяжкі і були хвилї, в котрих обі держави не стояли побіч себе, лише против себе. Отже тим більше нові договори мусїли бути уложені ясно, так, щоби на будуще були виключені всякі суперечности і ріжницї, аби обі держави могли дїйстно іти побіч себе і творити сильну монархію як внутр так і на вні. Так само як австрийске правительство буде і угорске поступати цїлком льояльно супротив Австриї. — По промові п. президента міністрів прийшли на порядок дневний наглі внесеня ческих радикалів, а з тим разом розпочали ся довжезні обструкцийні бесїди виголошувані по чески, крики і перебиваня зі сторони Всенїмцїв і всїлякі инші бучі, так, що засїданє тревало знов цїлу ніч і скінчило ся нинї о годинї 7-ій рано.

Туреччина зовсїм не виявляє охоти до реформ в Македониї, а впливова партия Старотурків навіть жадає усуненя всїх дотеперішних заряджень задля полекші і справедливости супротив християньского населеня. Жерело сего руху в Туреччинї противного намірам Росиї і Австриї лежить не в самих лише турецких консерватистах, але деинде. Предсїдатель македоньского комітету п. Михайловский, в своїм справозданю, зложенім тепер в Софії по своїй подорожи по европейских дворах, висказує ся про се жерело, що оно находить ся аж в Берлинї. Німеччина стоїть тепер на сторожи „нетикальности турецкого нездарства“ і підпирає старотурецке сторонництво. Ворохобня в Македониї лише дала би покривку справедливости німецкій роботї, а дальше удержанє мира викаже неможливість відволїканя реформ. Тому п. Михайловский радить

3)

СЕРЦЕ СЬВІТА.

(З анґлїйского — Ґ. Райдера Гаґґерда.)

(Дальше).

Серед улицї, в тїни якоїсь хати, лежали два трупи. Якась красна індияньска дївчина, з зажуреним лицем, котре анї дрібки не скривило ся, порала ся коло одного мерця і обвивала єго хусткою; на другого і не подивила ся. Недалеко на східцях сидів якийсь чоловік, що мав позавиване лице і цїлу голову, а сїльский голяр, одинокий лїкар, обстригав єму тупими ножицями волосє і старав ся очистити рану.

Страшна була сцена, але нїхто тим не журив ся, бо житє Індиянина дешеве, а насильна смерть була під ту пору в Мехіку ще менше рідка як тепер. На другім боцї улицї якась стара баба торгувала у якогось переходячого чоловіка помаранчі, підчас коли кількоро дїтий зі сьміхом і криком ловили якусь свинку на зашморок. Якась дївчина, що ішла до церкви, переступила через трупа, а коли пізнала, що то єї приятель, перехрестила ся і пішла дальше.

— Що тут стало ся, сеньор? — спитав я голяря.

— Чи не з Дон Іґнацієм маю честь розмавляти? — сказав на то малий чоловік і зробив знак, по котрім я пізнав, що і він єсть членом нашого братства.

— Я то собі зараз погадав — говорив він дальше, — коли я у відповіди єму зробив також знак; — ми чули, що ви хочете до нас прийти, і я рад з того, бо менї вже сил не стає завязувати в недїлю рани, а ви може зможете спинити тут тоті бійки. Розуміє ся, сеньор, що то пішло із за дївчини; а то не перші, що через ню пожили смерти — говорив він дальше та показав при тім головою на дївчину, що прикучнула була коло трупа.

Она — бачите — була заручена з отсим Індиянином — він показав на свого пацията. Але відтак завела собі з онтим другим, а тогди той перший, упившись мескалем, підсїв на того другого і убив єго. Дївчина побігла тодї до третого, брата того другого, але той перший і того убив. На крик прибігли сїльскі поліцаї, і своїми палицями успокоїли отсего нашого приятеля. Та на жаль він ще жиє.

Я вислухав єго бесїди, і мене взяла злість. Приступивши до дївчини, сказав я до неї: То ти, дївчище, такого наробила.

— Ну, та й що з того? — відповіла она в пересердя. — Хибаж я тому винна, що я хороша, і паробки із за мене бють ся? А відтак, хто ви такі, що мене чіпаєте ся?

— Ти дурна! — відозвав ся голяр; — як ти смієш так відзивати ся до зберігателя серця!

Дївчина кинула ся і відповіла: Чому би нї? Хиба він моїм паном?

— Слухай, дївча, — сказав я, — крім отсих, погибли ще й другі через тебе.

— А ти як знаєш? — сказала она на то. — Та нащо менї питати? Коли ти зберігатель серця, то у тебе недобрі очи, і ти можеш знати тайну, хоч би єї тобі нїхто не сказав.

— То у тебе недобрі очи, як у многих инших твого роду! — відповів я. — А тепер послухай: іди собі звідси і не приходи більше до села. Коли не послухаєш, то пожиєш смерти!

— Ти не правительство і не маєш права смерть менї робити — відповіла она і старала ся утаїти страх в собі, який пробивав ся в єї чорних очах.

— Нї, я не правительство, але межи твоїм народом маю я більшу власть як правительство. Коли менї не віриш, то спитай онтого доктора, а він тобі скаже, що мене слухають люди навіть в таких случаях, в котрих сьміяли би ся хоч би й з цїлого відділу войска. Коли скажу, що ти маєш згинути, то вже то якось стане ся, бо моє прокляте спочиває на тобі. Може впадеш в якусь пропасть, або тебе вхопить горячка, або утопиш ся в ріцї.

— Знаю, пане, знаю, — прошептала она дрожачи, бо тепер взяв єї страх таки на добре. — Не дивись на мене так сердито. Змилуй ся, прости менї ще сей раз. Я того не

Македонцям здержати ся від оружного повстаня, бо жадна держава в їх обороні не видасть війни Туреччині, бороненій Німеччиною.

Венецуельска справа вступила в сферу переговорів, перейшовши чималі запори взаїмних непорозумінь. Именно віддаючи рішенє спору мировому судови, хотіли Анґлія і Німеччина піддати ся рішеню президента Сполучених Держав, Рузвельта. Однако він дав відмовну відповідь, вказуючи на те, що компетентним трибуналом до рішеня міжнародних спорів є гаґский мировий трибунал, установлений на міжнародній мировій конференциї. Хотяй неохотно, держави звернули ся тепер до Гаґи, але президент Кастро предложив знов на мирового судию одного з полудневоамериканьских президентів републик, як ліпше обзнакомленого з місцевими обставинами. На те знов не пристали оба европейскі противники, бо не довіряли безсторонности такого судиї. Впрочім Німеччина жадає, щоби ще перед відданєм справи перед який небудь суд, Венецуеля „перепросила“ єї, а знов президент Кастро жадає, щоби з відданєм справи судови устала бльокада побережа чужими фльотами. Ті взаїмні претенсиї і жаданя мають вирівнати ся в Вашинґтоні, куди обі сторони вже вислали своїх заступників, так, щоби перед гаґский трибунал прийшли лише дійсно спірні справи. Однако супротив охоти обох сторін до полагодженя, бути може, що всї точки спору дадуть виянснити ся і вирівнати ся в Вашинґтоні, і гаґский трибунал не буде зовсїм занимати ся венецуельскою справою. Так отже хотяй вашинґтоньске правительство офіцияльно відказало ся від інтервенциї, в дійсности переведе єї само, без нарушеня засад гаґскої конференциї і поваги установленого нею трибуналу.

Новинки.

Львів дня 17-го січня 1903.

— **У Є. Е. Впр. Митрополита** Шептицкого відбуло ся нинї консиліюм, в котрім взяли участь др. Найсер з Відня, др. Вічковский і другі лїкарі львівскі. Др. Найсер сконстатував, що у Впреосьвященого розвинуло ся на тлї інфлюенции запаленє нирок і легких, але від вчера Впреосьвященому трохи полекшало. Мимо того однак стан єсть грізний.

— **Запомоги для селян.** Ще перед кількома роками утворено фондацию бл. п. Едварда Левиньского, з котрої що року мають розділяти ся запомоги поміж убогих селян без ріжницї народности. Роздачию занимає ся краєвий видїл в сей спосіб, що одного року дістають запомоги збіднїлі селяни східної, другого року західної части Галичини. Сего року припадає черга на західну частину, а жереб упав на повіт вадовицкий. З доходу фондациї, котрий приніс чистого зиску 2.700 корон, мають роздати ся запомоги найменше по 100 кор., а найбільше по 200 кор. Кандидатів має представити повітовий видїл в порозуміню із староством і парохіяльним урядом.

— **Вечерок з танцями львівских друкарів** відбуде ся в суботу дня 7 лютого в салях міскої Стрільницї. Не треба пригадувати, що забави, уряджувані через друкарів, тїшать ся з давен давна усталеним поводженєм, то-ж не сумнїваємо ся, що і сегорічна, їдучи в слїди з минувших лїт, не заведе покладаних надїй всїх участників. Запрошеня видає комітет вечерку в льокали товариства друкарів, улиця Личаківска ч. 14 I. п. щоденно від години 7 до вечером.

— **Відгомін спроневіреня в касї св. Вячеслава в Празї.** Отцї катехити, що належать до товариства ческих професорів в Празї, постановили подати просьбу до краєвої Ради шкільної, щоби підручники церковної історії і лїтурґії, які видав о. Дрозд. головний виновник спроневіреня, усунено зі шкіл середних.

— **Скажений пес** в Станиславові покусав трех офіцирів 31 п. артилериї. Недужих вислано до пастерівского заведеня в Будапешті.

— **Арештованє редактора** кошутівскої часописи, Арманда Ербеша, викликало в Будапешті велику сензацию. Єго арештовано внаслїдок донесеня якогось торговельника музичними інструментами, котрий доніс, що Еберш купив у него фортепян, гармонїюм і скрипку та не заплатив за них а річи ті чим скорше зставив і продав картки заставничі. Складачам друкарским не хотів Еберш платити, хоч дїставав на то гроші і завинив їм пять тисячів кількасот корон; відтак позаривав ще всїлякі інституциї публичні та визискував публичну добродїйність.

— **Родини на снїгу.** Селянка Катерина Скіс, переходячи вчера рано через жовківску рогачку, почула нараз болї породові, а вскорі опісля побачив сьвітло боже і новий чоловічок. Завізвано зараз стацию ратункову і завезено матїр з дитятком до головного шпиталю. Подібна історня стала ся і в Кракові; але там забрано лиш дитину до шпиталю, а матїр випросила ся, бо має ще богато молока на продаж. По розпроданю обіцяла ся сама прийти до дитини.

— **Нехай видихають здорові.** Оногдя арештувала віденьска полїция в якимсь новім домі на Гернальзї ватагу волоцюгів і розбишаків та застала їх якраз при тім, коли оня із зарізаної кітки стягали шкірку та мали єї печи на рожни на печеню для себе. Люди сї вже від осени живили ся котячим мясом та вигубили богато котів.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Звідки беруть ся цїни збіжа. Хто установляє цїни збіжа? Чи ті, що купують, чи ті, що продають або иншими словами: чи купцї, чи хлїбороби? Здавало би ся, що одні і другі разом, бо коли хлїбороб завозьме ся і не схоче пустити дешевше, то купець завозьме ся і не схоче заплатити дорожше. Але хлїбороб може лиш доти держати ся, доки купець звідки инде не може заспокоїти свої потреби. Скоро же би купець знайшов собі инше жерело, то хлїбороб буде мати страту, бо не продасть свого збіжа по тій цїнї, яка для него відповідна. З того виходить зараз, що хлїбороб, скоро хоче держати ся зі своєю цїною, мусить знати, які суть засоби у инших, чи

хотїла; але коли мужчини зложать свої серця в руки якоїсь женщини, то що може она робити, як не мучити їх, та ще й тодї, коли она тих мужчин ненавидить? Але отсего тут я навидїла. — І она погладила ніжно мертвого Індиянина по лици; — я хотїла таки поправдї віддати ся за него. То онтой, котрого ненавиджу, — крикнула она, показуючи на свого зраненого любителя — та й маю надїю, що єго застрілять, бо як нї, то я єго строю.

— Ти єго не строїш; а хоч він і заслужив собі на смерть, то таки ти гірша від него. А тепер іди собі і памятай на то, що я тобі сказав.

Она нахилила ся і дотулила ся устами чола трупа а відтак вставши, сказала: Цїлую тобі ноги, зберігателю серця — та навіть не оглядаючись, пішла і нїхто вже не видїв єї нїколи в селї.

Я лиш зітхнув та й сам пустив ся відходити, бо менї сумно стало, коли я собі подумав, що якась женщина має таку силу, що може отсих людий, моїх братів, коли позапивають ся, поробити лютими зьвірами.

— Ах! — розбирав я в своїй голові — як би не тота друга женщина, що знищила мене і мої надії, то я би їй може дав був ліпшу науку.

Я глянув случайно і побачив перед собою такого чоловіка, якого ще нїколи доси не бачив, а він таки аж впив ся в мене своїми очима. Кажуть, що і мужчин і женщин зараз від першого погляду бере ся така любов, що они не в силї їй оперти ся.

Але завдяки мому ангелови хоронителеви мене таке нещастє нїколи не взяло ся, а всетаки чувство, яке в сїй хвили в менї відозвало ся, було чимсь подібним — не любов, але глубока дружба для сего чоловіка відозвала ся тодї в менї та ще й до сеї хвилї чую єї в собі, хоч він вже від многих лїт не жиє.

Може то була протиположність між нами обома, котра мене спершу так потягала, бо людий преці завсїгди найбільше до тих тягне, що найбільше від них відріжняють ся. Таже я знаю, що я великого росту, стрункий і темної краски, як всї люди своєї породи, та виглядаю з лиця сумовато, в чім пробиває ся мій внутрішний настрій, і що у мене задумчиві очи.

Зовсїм инакше як що до вдачі так і по виду виглядав Джемс Страйкленд, той Анґлієць. Був то красний мужчина лїт більше як трийцять, малого росту і плечистий але з тонкими руками і ногами.

Черти єго лиця були різко вкроєні як у якого старого божка, очи мав синї як вода в мори і веселі як у дитини, хоч тепер на вид смерти були засумовані; єго кучеряве волосє — він побожно здоймив був капелюх — були жовті як цьвіт мімози, але на короткій бородї і понад самими ушима, де були виставлені на вітер, ставали майже червоні. З під єго сорочки, що на шиї трохи отвирала ся, виглядало єго тїло біле як молоко. Руки у него були тонкі і делїкатні, мимо тяжкої працї, якої слїди на них було видко; очи бігали єму борзо, а усьміх єго був так повабний, що я такого ще нїколи не видів.

— Вибачте, сеньор — відозвав ся він до мене, поклонившись передомною — але я мимо волї чув часть вашої розмови онтам з дївчиною і не можу того зрозуміти, як ви, чужий чоловік, можете мати таку власть над нею. Я хотів би, щоби ви менї то пояснили, бо може би й я научив ся, як недопускати до таких убийств. Отсї оба погибші то були мої найліпші робітники і не знаю, як собі дати раду без них.

— Не можу вам того инакше пояснити, сеньор, як лиш тим — сказав я єму, — що я займаю межи Індиянами таке становище, перед котрим всї клонять ся. Але я вас прошу не зважати на то, що я вам сказав. А тепер бувайте здорові, бо тут не такий красний вид, щоби я ще довше єму придивляв ся. Сказавши то, я наложив капелюх на голову і пустив ся дальше.

Хоч моя подорож була без успіху, остав ся я все-таки в Кумарво в тій надії, що ще десь відшукаю пропавший звиток. Але до того прилучило ся ще й бажанє позискати собі дружбу білого чоловіка.

Вневдовзї знайшлась для мене нагода зробити єму важну прислугу. Я вже сказав, що впливові Мехіканцї в сих сторонах завидували Анґлійцеви; отже они підмовили невдоволених гірників, щоби они єго убили, обіцюючи їм, що они доберуть ся до великого скарбу, який він в своїй хатї укриває.

Я довідав ся о тім заговорі від одного з наших братів і постановив не допустити до того. Тому зібрав я собі двайцять людий, узброїв їх в рушницї і наказав не говорити о тім нїкому, а особливо Анґлійцеви.

Убийники постановили були добути ся досьвіта до хати сеньора Страйкленда, де він спав сам з кількома слугами, і всїх їх поубивати. Длятого наказав я моїм людем по двох закрасти ся в ночи до города і там поховати ся за корчами.

В годину пізнїйше пішов і я за ними, але шпіґуни противної партиї не виділи мене, бо ніч була темна і падав дощ. Прийшовши до

купець може заспокоїти свою потребу у тих инших. А чи то можна знати? Давнійше, коли ще не було зелїзниць і телеґрафів, коли торговля збіжем обмежала ся лиш на поменші торги, можна було скорше виміркувати ціну; тогди бувало так: коли жниво було ліпше, ціна спадала, коли жниво гірше ціна ішла в гору; коли хлїбороби вивезли на торг більше збіжа як купцям було потреба, ціна спадала, коли вивезли менше, ціна ішла в гору або иншими словами: коли подаж була більша, як попит, ціна спадала, а на відворот, коли подаж була менша як попит, ціна ішла в гору. Давнійше хлїбороб і купець, так сказати би, в спілці установляли ціну. Нинї того вже нема; нинї установляють ціну вже лиш купцї і то не малі, анї не малі гуртівники, лиш великі, сьвітові гуртівники. Длятого ціна нашого збіжа не держить ся вже лиш наших торгів, але торгів сьвітових. Купець у нас не дивить ся вже на то, яка есть у нас подаж, але на то, яка есть ціна на сьвітових торгах, а ще більше, яка може там бути за тиждень або й за місяць; він розвідуєсь і старає ся, о скілько можна, обчислети, виміркувати то наперед а після того ставить і собі ціну. Купець старає ся вивідати, які суть запаси збіжа в торговли, який есть довіз на головні торги в краю, яка есть достава до місць вивозових, кілько збіжа есть в дорозї і коли оно прийде, а наконець, які більше менше суть ще запаси у господарів та яке буде сподїване жниво і який есть стан засїів. То все разом складає ся на ціну збіжа, а щоби то знати, треба за тим пильно слїдити і що дня розвідувати. Колиж купець так робить і після того установляе ціну, то і кождий хлїбороб повинен би так само робити, щоби знав, як держати ся в ціні. Але то не така легка річ, тим більше, що таких вістий не то вже хлїборобови, але й самому купцеви трудно роздобути; длятого кождому хлїборобови треба бодай пильно слїдити за тими вістями з торговлї збіжевої і цінами на великих торгах, які подають ся в ґазетах.

— Годівля дробу (I). Було би менше біди, колиб у наших людий було більше розуму та колиб они старали ся то порозуміти, що як з дрібних крейцарів можна зложити великі гроші, так з малого господарства можна прийти до великого. Нехай малий господар не нарікає на то, що не має на чім господарити, але нехай старає ся доробляти ся більшого з того, що має; способи на то знайдуть ся, лиш треба конче піти до голови по розум. Годівля дробу то дуже важна річ для малого господаря, а для більшого могла би она таки стати ся підставою богатства. Як богато инших галузей господарства так і годівля дробу у нас ще дуже занедбана, а то не лиш длятого, що наші господарі не розуміють ваги і значіня сеї годівлї, що не уміють з неї як слїд користати, але й длятото, що по просту не мають охоти до неї, уважають сї за „бабске господарство“. Але нехайби було й „бабске“, коби лиш тота баба хотїла і уміла до него взяти ся. То не конче мусить зараз бути расовий дріб; і з простого дробу можна би мати красний дохід, якби хтось до него розумно взяв ся. Але хто би хотїв взяти ся до годівлї дробу, мусить передовсїм на то памятати, що він має бути не лиш годівельником, але заразом і торговельником, а се, здаєсь, есть якраз то, що відстрашує наших господарів від годівлї дробу. Годівля дробу надає ся найлїпше по наших малих місточках і по селах близько міст особливо більших. Хто би хотїв до неї брати ся, нехай насамперед старає ся приучити ся торговлї дробом і всїлякими добутками тоі годівлї, як: торговлї яйцями і покладками (яйцями на розплодок), живим і різаним дробом, пірєм і виробами з піря; нехай старає ся розвідати і виміркувати, де і як би міг збувати свій добуток з тої годівлї. Дуже добре було би, ба навіть і конче того би треба, щоби господарі, котрі мали би охоту займати ся торговлею дробу, старали ся вийти в спілку з нашими крамарями по містах і місточках або бодай з міщанами, з перекупками та сидухами, котрі би — розуміє ся не без якогось зарібку — схотїли їм помагати в розпродажи. Але до такої роботи треба мати трохи сьмілости і відваги, прозорности і меткости. Курка висидить покладки; але годівельник дробу не висидить гроший, скоро буде сидїти дома і чекати, аж змилує ся жид і купить у него, розуміє ся, за що небудь. Иноді треба би дріб і зелїзницею висилати та й то треба знати як зробити.

Переписка.

А. Б. в С.: Шовкову воальку можна випрати слїдуючим способом: Купити в аптиці або дроґериї за кілька сотиків миляного коріня, зварити, процідити і коли вода ще тепла, випрати в нїй а відтак розстелити рівно межи два полотна, витиснути і коли ще вохка, випрасувати не дуже горячим зелїзком. — На прочі питаня відповідь иншим разом. — **Мир. в К.:** Солодові бонбони робить ся з праженого солоду, котрий розварює ся у водї, проціджує ся, додає ся (н. пр. на півтора лїтри вивару) 50 дека цукру і варить ся доти, аж цукор так згусне, що нїби аж ломить ся, тодї виливає ся его на помащену оливою плиту і крає ся на відповідні кусники. Се робота цукорників і фабрикантів цукорків і ледви чи Вам на що придасть ся. — **Н. М. в Т.:** Плями з ржи на білю можна витягнути розпущеною у водї цинковою солию; біле треба опісля виполокати в теплій водї.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— На віденьскім торзї ціна пшеницї і жита держить ся ще лиш длятого, що подаж зі сторони угорских продуцентів есть слаба. Подаж вівса від кількох днів збільшила ся і длятого можна его у декого дешевше купити. Торговля кукурудзою есть трохи більша, позаяк внаслїдок студени настав лекший довіз. Ціна ячменю добре держить ся.

— **Ціна збіжа** у Львові д. 16-го січня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·10 до 8·15; жито 6·50 до 6·75; овес 6·40 до 6·70; ячмінь пашний 5·50 до 5.75; ячмінь броварний 5·80 до 6·25; ріпак 9·50 до 9·75; льнянка 8·50 до 8·75; горох до вареня 7·75 до 10·50; вика 6·40 до 6·60; бобик 5·75 до 6·—; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·20 до 6·40; хміль за 56 кільо —·— до —·—: конюшина червона 75·— до 85·—; конюшина біла 75·— до 125·—; конюшина шведска 65·— до 95·—; тимотка 28·— до 36·—. — В Чернівцях платила ся дня 16-го с. м. пшениця 8·— до 8·05; жито 6·50 до 6·60; ячмінь пашний 0·— до 0·—; ячмінь броварний 5·70 до 6·45; овес селяньский 0·— до 0·—, двірский 5·50 до 5·55; кукурудза готова 4·70 до 5·00; фасоля 0·— до 0·—; горох 7·— до 9·—; сїмя конопельне 7·80 до 0·—.

— **Ціна телят, свиней і овець** на заріз у Відни 15 січня: На торг привезено 4118 телят; — живих свиний; 2144 патрошених свиний; 271 патрошених овець, 1071 ягнят. Патрошені телята плачено по 80 до 1·10 с., лїпші 1·12 с. до 1·20 К., найлїпші — до 1.24 К. — Молоді свинї плачено по 70 до 86 с., патрошені свинї на мясо 94 до 1.10 К.; товсті свинї по 96 до 1·10 с.; підсвинки по 96 до 1·10 с., важкі по 1·10 до 1.20 К. — Патрошені вівцї по 60 до 96 с. за кільо. — Ягнята по 12 до 29 К. за пару. — Овець пригнано 2192 штук. Торг був добрий, ціна держить ся; експортові плачено по 52 до 56, лїпші по — до 60 с.; бракові по 48 с. до 53 с. за кільо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 17 січня. Німецкі посли з Морави, що суть членами ческо-німецкої угодової конференциї, радили вчера дуже довго і мали ухвалити, що не возьмуть більше участи в тій конференциї.

Відень 17 січня. Президент палати ґраф Феттер, що був недужий на інфлюенцу, вже виздоровів і нинї рано обійме провід на засїданю палати послів.

Мадрид 17 січня. Ішпаньский посол в Мароккy доносить, що положене султана поліпшує ся.

Петербург 17 січня. Вчера рано прибув німецкий наслїдник престола до Царского Села. На зелїзничім двірци повитав его іменем царя наслїдник престола вел. князь Михайло, вел. князї і міністри. Цар приймив гостя в зимовій палатї в Петербурзї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

города, казав я людем розставити ся під малим муром, що окружав обійсте від улицї. Тут чекали ми терпеливо, аж кури зачали піяти і на всходї стало розвиднювати ся.

Зараз по тім зачули ми якийсь шум, як колиб ішли якісь люди, а коли зробило ся трохи яснїйше, побачили ми убийників, числом що найменше пятьдесять, як они надходили улицею через село.

— Може би розбудити Анґлїйця? — спитав мене один з наших, що стояв найблизше коло мене.

— Нї — відповів я — тепер ще не пора; аж коли буде по всему. Але щоби нїхто з вас не стріляв скорше, аж я дам знак.

Розбишаки підходили вже близше до брами. Они виглядали як би яка процесия черців, бо ніч була холодна і кождий з них натягнув каптур на голову. В руках держали рушниці і натягнені пістолети.

На десять кроків перед брамою станули на раду і я чув, як їх проводир, якийсь Мехіканець, дав приказ, щоби половина з них пішла тихцем поза хату і не допустила, щоби люди з хати могли повтїкати. Я тодї свиснув — то був знак, щоби стріляти — і рівночасно змірив ся на Мехіканця. Ледви що я свиснув, як вже гримнуло двайцять рушниць і пятнайцять чи шіснайцять ворогів повалило ся на землю.

Другі на хвильку захитали ся. Я гадав, що они будуть втїкати, але они не важили ся, бо знали, що їх вже побачили. Отже кинули ся з пустим криком на мур і стали стріляти. Коли взяли ся перелазити, повитали ми їх градем куль. А все-таки завела ся на кілька хвиль завзята борба. Їх преці було більше і їх гнала вже розпука.

Але лиш чотирнайцять з них втекло; прочі остали ся на побоєвищи. Якраз, коли вже було по всему, явив ся Анґлїєць, котрий видко твердо спав; він ще позївав і був цїлий в білю, а в одній руці держав пістолет.

— Що тут за комедия? — спитав він, протираючи собі очи. — Чого ви стріляєте в моїм городї? Забирайтесь звідси, а нї, то вас постріляю.

— Сподїваю ся, — відозвав ся я — що сеньор нам вибачить, коли ми не дали єму спати; але така справа не далась залагодити без трошки гуку. Може дати сеньорови мій плащ? На дворі студїнь, а ви в своїм одїню застудите ся.

— Дякувати вам — сказав він на то загортаючись у плащ. — А тепер може менї скажете, чому ви мій город защили, зробивши з него якесь побоєвище.

Я розповів єму цїлу історию і на велике диво добачив, що він підчас мого оповіданя став чогось дуже сердитий.

Менї видить ся, що я вам, мої панове, повинен за то подякувати, що ви уратували менї житє — сказав він наконець — хоч я вас о то нїколи не просив. Але мимо того всего мене то обурює, що ви взяли ся до такої борби в моїм власнім городї, не давши менї нагоди взяти в нїй також участь. Карамба! Хибаж я якась мала дївчина, що ви так зі мною обійшли ся! — Нараз зачав він сьміяти ся і стискати менї руки так, що аж тряс ними.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).